

AUGLÝSING

um samning um öflun sönnunargagna erlendis í einkamálum og verslunarmálum.

Hinn 10. nóvember 2008 var utanríkisráðuneyti Hollands afhent aðildarskjal Íslands vegna samnings um öflun sönnunargagna erlendis í einkamálum og verslunarmálum sem gerður var í Haag 18. mars 1970. Samningurinn öðlaðist gildi 9. janúar 2009.

Samningurinn er birtur sem fylgiskjal með auglýsingu þessari.
Þetta er hér með gert almenningi kunnugt.

Utanríkisráðuneytinu, 5. ágúst 2009.

Össur Skarphéðinsson.

Benedikt Jónsson.

Fylgiskjal 1.

SAMNINGUR

um öflun sönnunargagna erlendis í einkamálum og verslunarmálum.

Ríki þau sem undirrita samning þennan, sem vilja auðvelda sendingu og framkvæmd réttarbeiðna og greiða fyrir mismunandi aðferðum sem þau beita í því skyni, sem vilja bæta samvinnu á sviði einkamála og verslunarmála, hafa í því augnamiði ákveðið að gera samning og hafa orðið ásátt um eftirfarandi ákvæði:

I. KAFLI Réttarbeiðnir.

1. gr.

Í einkamálum og verslunarmálum getur dómsmálayfirvald í samningsríki, í samræmi við lög þess ríkis, með réttarbeiðni gagnvart viðeigandi dómsmálayfirvaldi í öðru samningsríki, óskað eftir að aflað verði sönnunargagna eða að önnur dómsathöfn verði framkvæmd.

Ekki skal senda réttarbeiðni til að afla sönnunargagna sem ekki eru ætluð vegna dómsmáls, sem hefur verið höfðað eða er fyrirhugað.

Með orðtakinu „önnur dómsathöfn“ er ekki átt við birtingu réttarskjala eða aðgerðir til að fullnægja dómi eða hrinda í framkvæmd fyrimælum eða aðgerðir til bráðabirgða eða verndar.

2. gr.

Samningsríki skal tilnefna miðlægt stjórnvald sem tekur við réttarbeiðnum frá dómsmálayfirvöldum í öðru samningsríki og framsendir því yfirvaldi sem bært er til að framkvæma þær. Hvert ríki skal skipa miðlægt stjórnvald samkvæmt eigin löggjöf.

Réttarbeiðnir skulu sendar miðlægu stjórnvaldi þess ríkis sem framkvæmir hana án milligöngu annarra yfirvalda í því ríki.

3. gr.

Í réttarbeiðni skulu koma fram upplýsingar um:

- það yfirvald sem óskar eftir framkvæmd hennar og það yfirvald sem óskað er að framkvæmi hana, ef því yfirvaldi sem beiðni kemur frá er kunnugt um það yfirvald,
 - nöfn og heimili málsaðila og umboðsmenn þeirra, ef við á,
 - um hvers konar mál er að ræða sem umbeðin sönnunargögn eru ætluð fyrir, ásamt öllum nauðsynlegum upplýsingum þar að lútandi,
 - hvaða sönnunargagna skuli aflað eða hvaða dómsathöfn framkvæmd.
- Þar sem við á skal meðal annars tilgreina í beiðni:
- nöfn og heimil þeirra sem á að yfirheyra,

- f. þær spurningar sem leggja á fyrir þá sem á að yfirheyra eða yfirlýsingu um það efni sem yfirheyra á þá um,
 - g. þau skjöl eða aðrar eignir, fasteignir eða lausafé, sem skoða skal,
 - h. hvort þess sé óskað að sönnunargögn verði gefin með eiði eða þau staðfest og hvort gæta beri sérstakra formsatriða,
 - i. hvort gæta beri sérstakra aðferða eða málsmeðferðar skv. 9. gr.
- Í beiðni má einnig greina nauðsynlegar upplýsingar til að 11. gr. verði beitt.
Ekki skal gerð krafa um löggildingu eða önnur formsatriði af því tagi.

4. gr.

Réttarbeiðni skal vera rituð á tungumáli þess yfirvalds sem óskað er að framkvæmi hana en annars skal fylgja þýðing yfir á það tungumál.

Samningsríki skal þó taka við beiðni sem rituð er á ensku eða frönsku, eða í þýðingu á annað hvort þessara tungumála, hafi það ekki gert fyrirvara samkvæmt heimild í 33. gr.

Nú getur samningsríki með fleiri en eitt opinbert tungumál vegna eigin laga ekki fallist á fyrir allt sitt yfiráðasvæði beiðni, sem rituð er á annað hvort þessara tungumála, og skal þá með yfirlýsingu tilgreina það tungumál sem beiðni eða þýðing hennar skal vera rituð á svo hún verði framkvæmd í ákveðnum hlutum yfiráðasvæðisins. Ef slíkri yfirlýsingu er ekki fylgt án réttmætrar ástæðu skal kostnaður af þýðingu yfir á áskilið tungumál greiddur af því ríki sem beiðni kemur frá.

Samningsríki getur með yfirlýsingu tilgreint eitt eða fleiri tungumál, önnur en þau er getur í málsgrein næst á undan, sem senda má beiðni á til miðlægs stjórnvalds þess.

Þýðing sem fylgir beiðni skal staðfest af sendierindreka eða ræðiserindreka, eða af eiðsvörnum þýðanda eða öðrum sem löggiltur er til þess í öðru hvoru ríkinu.

5. gr.

Ef miðlægt stjórnvald telur að beiðni fullnægi ekki kröfum samningsins skal það þegar tilkynna það viðeigandi yfirvaldi í ríkinu sem sendi réttarbeiðnina og tilgreina andmæli sín við beiðninni.

6. gr.

Nú er það yfirvald sem réttarbeiðni er send til ekki bært til þess að framfylgja henni og skal þá beiðnin þegar framsend því yfirvaldi í ríkinu sem til þess er bært samkvæmt ákvæðum laga.

7. gr.

Eftir ósk þess yfirvalds sem beiðni kemur frá skal tilkynna því hvar og hvenær réttarbeiðni verður tekin fyrir svo málsaðilar og umboðsmenn þeirra, ef við á, geti verið viðstaddir. Upplýsingar þar að lútandi skulu sendar beint til aðila eða umboðsmanna þeirra ef yfirvald þess ríkis sem beiðni kemur frá fer þess á leit.

8. gr.

Samningsríki getur lýst því yfir að starfsmenn dómstóla hjá yfirvaldi annars samningsríkis sem beiðni kemur frá megi vera viðstaddir þegar réttarbeiðni er framkvæmd. Krefjast má undanfarandi heimildar frá til þess bæru yfirvaldi sem tilnefnt er af því ríki sem gefur yfirlýsinguna.

9. gr.

Það dómsmálayfirvald sem framkvæmir réttarbeiðni skal fara að lögum eigin ríkis um þá málsmeðferð sem fylgt er.

Þó má beita sérstakri málsmeðferð ef það yfirvald sem beiðni kemur frá óskar þess, svo framarlega sem það brýtur ekki í bága við lög í því ríki þar sem beiðnin er framkvæmd eða er ómögulegt vegna réttarframkvæmdar eða örðugleika í framkvæmd.

Réttarbeiðni skal framkvæmd án tafar.

10. gr.

Þegar réttarbeiðni er framkvæmd skal það yfirvald sem hún er send til beita viðeigandi þvingunarræðum í sömu tilvikum og að sama marki og gert er ráð fyrir í lögum þess ríkis þegar framfylgt er fyrir mælum frá yfirvöldum þess eða beiðnum aðila að innlendu dómamáli.

11. gr.

Þegar réttarbeiðni er framfylgt getur sá einstaklingur sem á í hlut neitað að veita atbeina sinn að því marki sem honum er heimilt eða skylt að skorast undan að láta í té sönnunargögn samkvæmt:

- a. lögum ríkis þar sem beiðni er framkvæmd, eða
- b. lögum ríkis sem beiðni kemur frá, ef heimild eða skylda til að skorast undan að láta í té sönnunargögn hefur verið tilgreind í beiðni eða það er staðfest af því yfirvaldi sem beiðni kemur frá, að frumkvæði yfirvalds sem beiðni er send til.?

Samningsríki getur enn fremur lýst því yfir að það muni virða rétt og skyldu sem er fyrir hendi samkvæmt lögum annarra ríkja en ríkisins sem beiðni kemur frá og ríkisins sem framfylgir beiðni að því marki sem tilgreint er í yfirlýsingunni.

12. gr.

Réttarbeiðni verður aðeins synjað að því marki sem:

- a. meðferð hennar er ekki á verksviði dómstóla í því ríki þar sem hún verður framkvæmd, eða
- b. það ríki sem beiðni er send til telur framkvæmd hennar fela í sér íhlutun í fullveldi sitt eða öryggi.

Réttarbeiðni verður ekki synjað af þeirri ástæðu einni að sakarefnið eigi samkvæmt lögum aðeins undir dómstóla þess ríkis þar sem beiðni verður framkvæmd eða beiðni varði málsókn sem ekki sé heimil í lögum þess.

13. gr.

Það yfirvald sem beiðni er send til skal senda eftir sömu leiðum og beiðin barst því yfirvaldi sem beiðni kemur frá skjöl sem leiða í ljós að beiðnin hefur verið framkvæmd.

Í öllum tilvikum þegar réttarbeiðni er ekki framfylgt að einhverju leyti eða öllu skal tilkynna því yfirvaldi sem beiðni kemur frá eftir sömu leiðum og beiðnin barst og greina frá ástæðum þess.

14. gr.

Framkvæmd réttarbeiðni skal vera án endurgreiðslu gjalda eða kostnaðar af einhverju tagi.

Þó hefur það ríki þar sem beiðni verður framkvæmd rétt til að krefja ríkið sem beiðni kemur frá um endurgreiðslu á þóknun til sérfræðinga og þýðenda og þeim kostnaði sem leiðir af sérstakri málsmeðferð að ósk þess ríkis sem beiðni kemur frá, sbr. 2. mgr. 9. gr.

Nú leggja lög hjá því yfirvaldi sem beiðni er send til þá skyldu á aðila að afla sjálfir sönnunargagna, og þeim aðila sem á í hlut er það ókleift, og getur þá viðkomandi yfirvald tilnefnt hæfan mann í því skyni að fengnu samþykki þess yfirvalds sem beiðni kemur frá. Þegar leitað er eftir slíku samþykki skal það yfirvald sem beiðni er send til upplýsa um áætlaðan kostnað sem leiðir af þessari tilhögun. Ef það yfirvald sem beiðni kemur frá veitir samþykki sitt skal það endurgreiða allan kostnað sem til fellur, en án samþykkis ber yfirvaldið ekki ábyrgð á kostnaði.

II. KAFLI

**Öflun sönnunargagna með sendierindrekum, ræðiserindrekum
eða sérstaklega tilnefndum mönnum.**

15. gr.

Í einkamálum og verslunarmálum getur sendierindreki eða ræðiserindreki samningsríkis án þvingunar aflað sönnunargagna á yfirráðasvæði annars samningsríkis og á starfssvæði sínu frá ríkisborgurum þess ríkis sem hann er í fyrirsvari fyrir vegna dómsmáls sem rekið er í því ríki.

Samningsríki getur lýst því yfir að sendierindreki eða ræðiserindreki megi aðeins afla sönnunargagna samkvæmt heimild sem veitt er eftir umsókn sem lögð er fram af honum eða á hans vegum hjá viðeigandi yfirvaldi tilnefndu af því ríki sem gefur yfirlýsinguna.

16. gr.

Sendierindreki eða ræðiserindreki samningsríkis getur einnig án þvingunar aflað sönnunargagna á yfirráðasvæði annars samningsríkis og á starfssvæði sínu frá ríkisborgurum þess ríkis þar sem hann starfar eða ríkisborgurum þriðja ríkis vegna dómsmáls sem rekið er í því ríki sem hann er í fyrisvari fyrir, ef:

- a. þar til bært yfirvald tilnefnt af því ríki þar sem hann starfar hefur gefið leyfi sitt, annað hvort almennt eða í ákveðnu tilviki, og
- b. hann gætir þeirra skilyrða sem til þess bæra yfirvaldið hefur sett í leyfinu.

Samningsríki getur lýst því yfir að sönnunargagna megi afla samkvæmt þessari grein án þess að það gefi leyfi sitt fyrirfram.

17. gr.

Í einkamálum eða verslunarmálum getur maður, sem löglega er tilnefndur í því skyni, án þvingunar, aflað sönnunargagna á yfirráðasvæði samningsríkis vegna dómsmáls sem rekið er í öðru samningsríki, ef:

- a. þar til bært yfirvald tilnefnt af því ríki þar sem afla á sönnunargagna hefur gefið leyfi sitt, annað hvort almennt eða í ákveðnu tilviki, og
- b. hann gætir þeirra skilyrða sem til þess bæra yfirvaldið hefur sett í leyfinu.

Samningsríki getur lýst því yfir að sönnunargagna megi afla samkvæmt þessari grein án þess að það gefi leyfi sitt fyrirfram.

18. gr.

Samningsríki getur lýst því yfir að sendierindreki, ræðiserindreki eða sérstaklega tilnefndur maður, sem hafa heimild til að afla sönnunargagna eftir 15.–17. gr., geti sótt um viðeigandi aðstoð frá til þess bæru yfirvaldi tilnefndu af því ríki sem gefur yfirlýsinguna til að afla sönnunargagna með þvingunarúrræðum. Yfirlýsingin má hafa að geyma þau skilyrði sem ríkið sem hana gefur telur rétt að setja.

Ef yfirvaldið fellst á slíka beiðni skal það beita þeim þvingunarúrræðum sem eiga við lögum samkvæmt í innlendu dómsmáli.

19. gr.

Þegar til þess bært yfirvald hefur veitt leyfi skv. 15.–17. gr. eða fallist á umsókn skv. 18. gr., getur það sett þau skilyrði sem það telur rétt að setja, þar á meðal um hvar og hvenær sönnunargagna verði aflað. Einnig getur yfirvaldið gert þá kröfu að því verði tilkynnt með hæfilegum fyrirvara um hvenær og hvar sönnunargagna verði aflað og á þá fulltrúi þess rétt á að vera viðstaddur þegar það er gert.

20. gr.

Þegar sönnunargagna er aflað samkvæmt þessum kafla mega hlutaðeigandi aðilar hafa lögmann sér til aðstoðar.

21. gr.

Þegar sendierindreka, ræðiserindreka eða sérstaklega tilnefndum manni er heimilt að afla sönnunargagna skv. 15.–17. gr.:

- a. getur hann aflað hvers konar sönnunargagna sem ekki eru ósamrýmanleg lögum þess lands þar sem þeirra er aflað eða andstæð leyfi sem kann að hafa verið veitt samkvæmt ákvæðum hér á undan, en innan þeirra marka hefur hann vald til að eidfesta eða taka við staðfestingu,
- b. skal kvaðning til manns um að mæta eða láta sönnunargögn í té vera á tungumáli þess staðar þar sem gagna er aflað eða henni fylgja þýðing yfir á það tungumál, nema viðtakandi sé ríkisborgari þess ríkis þar sem dómsmál er rekið.
- c. skal í kvaðningu greina viðkomandi frá því að hann megi hafa lögmann sér til aðstoðar, og í ríki sem hefur ekki gefið yfirlýsingu skv. 18. gr. skal jafnframt greint frá því að viðkomandi sé ekki skylt að mæta eða láta í té sönnunargögn,
- d. má afla gagnanna með því móti sem gert er ráð fyrir í lögum um þann dómstól þar sem mál

er rekið svo framalega sem sú framkvæmd er ekki bönnuð samkvæmt lögum þess ríkis þar sem sönnunargagna er aflað.

- e. getur sá maður sem beðinn er um að láta sönnunargögn í té borið fyrir sig rétt sinn eða skyldu til að skorast undan að láta þau í té eins og um getur í 11. gr.

22. gr.

Þótt ekki hafi tekist að afla sönnunargagna eftir reglum þessa kafla vegna synjunar manns á að láta þau í té kemur það ekki í veg fyrir að í kjölfarið sé sett fram beiðni um öflun sönnunargagna eftir reglum I. kafla.

III. KAFLI Almennar reglur.

23. gr.

Samningsríki getur við undirritun, fullgildingu eða aðild lýst því yfir að það muni ekki framfylgja réttarbeiðnum sem eru sendar til að afla sönnunargagna af því tagi sem í „common law“ réttarkerfum er þekkt sem „pre-trial discovery of documents“.

24. gr.

Samningsríki getur tilnefnt önnur yfirvöld til viðbótar miðlægu stjórnvaldi og skal ákvarða valdsvið þeirra. Réttarbeiðnir má þó ávallt senda til miðlæga stjórnvaldsins.

Samningsríkjum er rétt að tilnefna fleiri en eitt miðlægt stjórnvald.

25. gr.

Samningsríki, sem hefur fleiri en eitt réttarkerfi, getur tilnefnt yfirvald fyrir hvert þessara réttarkerfa og er það yfirvald þá eitt bært til að framkvæma réttarbeiðnir samkvæmt samningi þessum.

26. gr.

Ef nauðsynlegt er vegna ákvæða stjórnskipunarlaganna getur samningsríki krafist þess að ríki sem beiðni kemur frá um endurgreiðslu þóknunar eða kostnaðar vegna framkvæmdar réttarbeiðni, birtingar kvaðningar fyrir manni svo honum verið gert að mæta til að láta í té sönnunargögn, mætingar þess manns og fyrir endurrit vegna öflunar sönnunargagna.

Hafi ríki krafist endurgreiðslu samkvæmt næstu málsgrein hér á undan getur annað samningsríkið? krafist þess um endurgreiðslu samsvarandi þóknunar og kostnaðar.

27. gr.

Ákvæði samnings þessa koma ekki í veg fyrir að samningsríki:

- lýsi því yfir að réttarbeiðnir megi senda dómsmálayfirvöldum þess eftir öðrum leiðum en þeim sem um getur í 2. gr.,
- heimili í löggjöf eða í réttarframkvæmd að úrræðum sem kveðið er á um í samningi þessum séu sett vægari skilyrði,
- heimili í löggjöf eða réttarframkvæmd að sönnunargagna sé aflað með öðrum hætti en kveðið er á um í samningi þessum.

28. gr.

Samningur þessi kemur ekki í veg fyrir að tvö eða fleiri samningsríki geri með sér samkomulag um að víkja frá:

- ákvæðum 2. gr. um aðferðir til að senda réttarbeiðnir,
- ákvæðum 4. gr. um þau tungumál sem nota má,
- ákvæðum 8. gr. um viðveru starfsmanna dómstóla þegar beiðni er framkvæmd,
- ákvæðum 11. gr. um heimild eða skyldu vitna til að skorast undan að láta í té sönnunargögn,
- ákvæðum 13. gr. um aðferðir til að senda því yfirvaldi sem beiðni kemur frá skjöl sem leiða í ljós að beiðnin hefur verið framkvæmd,

- f. ákvæðum 14. gr. um þóknun og kostnað,
- g. ákvæðum II. kafla.

29. gr.

Milli aðila að samningi þessum sem einnig eru aðilar að öðrum eða báðum samningunum um einkamálaréttarfar, sem undirritaðir voru í Haag 17. júlí 1905 og 1. mars 1954, skal samningur þessi koma í stað 8.–16. gr. fyrri samninganna.

30. gr.

Samningur þessi hefur ekki áhrif á beitingu 23. gr. samningsins frá 1905 eða 24. gr. samningsins frá 1954.

31. gr.

Viðbótarsamningar milli ríkja sem eiga aðild að samningunum frá 1905 og 1954 skulu einnig taldir eiga við um þennan samning, nema annað hafi verið ákveðið.

32. gr.

Þrátt fyrir ákvæði 29. og 31. gr. skal samningur þessi ekki gilda um samninga sem hafa að geyma ákvæði um málefni sem þessi samningur tekur til og samningsríki eru eða verða síðar aðilar að.

33. gr.

Við undirritun, fullgildingu eða aðild getur ríki undanskilið að einhverju leyti eða öllu ákvæði 2. mgr. 4. gr. og II. kafla. Aðrir fyrirvarar verða ekki gerðir.

Samningsríki getur hvenær sem er afturkallað fyrirvara sem það hefur gert og skal fyrirvarinn þá falla úr gildi á sextugasta degi eftir að tilkynnt hefur verið um afturköllun hans.

Þegar ríki hefur gert fyrirvara getur annað ríki, sem fyrirvarinn hefur áhrif á, beitt sömu reglu gagnvart því ríki sem gert hefur fyrirvarann.

34. gr.

Ríki getur hvenær sem er afturkallað eða breytt yfirlýsingu.

35. gr.

Þegar samningsríki afhendir fullgildingar- eða aðildarskjal sitt eða síðar skal það skýra utanríkisráðuneyti Hollands frá tilnefningu yfirvalda af sinni hálfu skv. 2., 8., 24. og 25. gr.

Samningsríki skal jafnframt þegar það á við skýra ráðuneytinu frá eftirfarandi:

- a. tilnefningu yfirvalda sem tilkynna ber, unnt er að afla leyfi frá og leita má aðstoðar hjá þegar sendierindrekar eða ræðiserindrekar afla sönnunargagna skv. 15., 16. eða 18. gr.,
- b. tilnefningu yfirvalda sem getur gefið leyfi til að sérstaklega tilnefndur maður afli sönnunargagna skv. 17. gr. og þeirra sem veitt geta aðstoð skv. 18. gr.,
- c. tilkynningum skv. 4., 8., 11, 15., 16., 17., 18., 23. og 27. gr.,
- d. sérhverri afturköllun og breytingu á ofangreindum tilnefningum og yfirlýsingum,
- e. afturköllun á fyrirvörum.

36. gr.

Öll vandkvæði sem komið geta upp milli samningsríkja vegna framkvæmdar samningsins skal leysa eftir diplómatískum leiðum.

37. gr.

Samningur þessi skal liggja frammi til undirritunar af hálfu þeirra ríkja sem áttu fulltrúa á ellefta fundi Haagráðstefnunnar um alþjóðlegan einkamálarétt.

Hann skal fullgiltur og skulu fullgildingarskjöl afhent utanríkisráðuneyti Hollands.

38. gr.

Samningur þessi skal öðlast gildi á sextugasta degi eftir að þriðja fullgildingarskjalið hefur verið afhent, sbr. 2. mgr. 37. gr.

Gagnvart hverju ríki, sem undirritað hefur samninginn en fullgildir hann síðar, öðlast hann gildi á sextugasta degi eftir að fullgildingarskjál hefur verið afhent.

39. gr.

Ríki sem ekki átti aðild að ellefta fundi Haagráðstefnunnar um alþjóðlegan einkamálarétt, en á aðild að þessari ráðstefnu eða að Sameinuðu þjóðunum eða sérstofnunum þeirra eða er aðili að samþykktum Alþjóðadómstólsins, getur gerst aðili að samningi þessum eftir að hann hefur öðlast gildi í samræmi við 1. mgr. 38. gr.

Aðildarskjál skal afhent utanríkisráðuneyti Hollands.

Samningurinn öðlast gildi gagnvart ríki sem gerist aðili að honum á sextugasta degi eftir afhendingu aðildarskjals þess.

Aðildin hefur aðeins áhrif á samskipti þess ríkis sem gerist aðili og þeirra samningsríkja sem lýst hafa yfir samþykki sínu við aðildinni. Slíkar yfirlýsingar skulu afhentar utanríkisráðuneyti Hollands til vörslu og skal ráðuneytið framsenda hverju samningsríki, eftir diplómátskum leiðum, staðfest endurrit þeirra.

Samningurinn skal öðlast gildi milli ríkis sem gerist aðili að honum og ríkis sem lýst hefur yfir samþykki sínu á aðildinni á sextugasta degi eftir afhendingu yfirlýsingar um samþykki.

40. gr.

Við undirritun, fullgildingu eða aðild getur ríki lýst því yfir að samningur þessi taki í alþjóðlegum samskiptum til allra svæða sem viðkomandi ríki ber ábyrgð á, eða til eins þeirra eða fleiri. Slík yfirlýsing skal taka gildi á þeim degi er samningurinn öðlast gildi gagnvart viðkomandi ríki.

Eftir það skal tilkynna um slíka útfærslu til utanríkisráðuneytis Hollands.

Gagnvart þeim svæðum sem útfærsla tekur til skal samningurinn öðlast gildi sextíu dögum eftir tilkynningu sem getur í næstu málsgrein hér á undan.

41. gr.

Samningur þessi gildir í fimm ár frá þeim degi er hann öðlast gildi skv. 1. mgr. 38. gr., og gildir það einnig gagnvart ríkjum sem síðar fullgilda eða gerast aðilar að samningnum.

Ef samningnum hefur ekki verið sagt upp framlengist hann sjálfkrafa um fimm ár í senn.

Uppsögn skal tilkynna utanríkisráðuneyti Hollands eigi síðar en sex mánuðum fyrir lok fimm ára tímabilsins.

Takmarka má hana við ákveðin landsvæði sem samningurinn tekur til.

Uppsögn hefur aðeins gildi gagnvart því ríki sem hefur tilkynnt um hana. Samningurinn heldur gildi sínu milli annarra samningsríkja.

42. gr.

Utanríkisráðuneyti Hollands skal tilkynna þeim ríkjum sem getur í 37. gr., og ríkjum sem gerst hafa aðilar skv. 39. gr., um:

- a. undirritanir og fullgildingar skv. 37. gr.
- b. gildistöku dag samnings þessa skv. 1. mgr. 38. gr.,
- c. aðild skv. 39. gr. og hvenær hún öðlast gildi,
- d. útfærslu skv. 40. gr. og hvenær hún öðlast gildi,
- e. tilnefningar, fyrirvara og yfirlýsingar skv. 33. og 35. gr.,
- f. uppsagnir skv. 3. mgr. 41. gr.

Þessu til staðfestu hafa undirritaðir, sem til þess hafa fullt umboð, undirritað samning þennan.

Gjört í Haag 18. mars 1970 á ensku og frönsku, og eru báðir textar jafngildir, í einu eintaki, sem varðveitt skal í skjalasafni ríkisstjórnar Hollands, og staðfest endurrit skal sent eftir diplómátskum leiðum til hvers ríkis sem átti aðild að ellefta fundi Haagráðstefnunnar um alþjóðlegan einkamálarétt.

**XX. CONVENTION ON THE TAKING OF EVIDENCE ABROAD IN CIVIL
OR COMMERCIAL MATTERS**

(Concluded March 18, 1970)

The States signatory to the present Convention,

Desiring to facilitate the transmission and execution of Letters of Request and to further the accommodation of the different methods which they use for this purpose,

Desiring to improve mutual judicial co-operation in civil or commercial matters,

Have resolved to conclude a Convention to this effect and have agreed upon the following provisions:

**CHAPTER I
LETTERS OF REQUEST**

Article 1

In civil or commercial matters a judicial authority of a Contracting State may, in accordance with the provisions of the law of that State, request the competent authority of another Contracting State, by means of a Letter of Request, to obtain evidence, or to perform some other judicial act.

A Letter shall not be used to obtain evidence which is not intended for use in judicial proceedings, commenced or contemplated.

The expression "other judicial act" does not cover the service of judicial documents or the issuance of any process by which judgments or orders are executed or enforced, or orders for provisional or protective measures.

Article 2

A Contracting State shall designate a Central Authority which will undertake to receive Letters of Request coming from a judicial authority of another Contracting State and to transmit them to the authority competent to execute them. Each State shall organize the Central Authority in accordance with its own law.

Letters shall be sent to the Central Authority of the State of execution without being transmitted through any other authority of that State.

Article 3

A Letter of Request shall specify

- a) the authority requesting its execution and the authority requested to execute it, if known to the requesting authority;
- b) the names and addresses of the parties to the proceedings and their representatives, if any;
- c) the nature of the proceedings for which the evidence is required, giving all necessary information in regard thereto;
- d) the evidence to be obtained or other judicial act to be performed.

Where appropriate, the Letter shall specify, *inter alia*

- e) the names and addresses of the persons to be examined;
- f) the questions to be put to the persons to be examined or a statement of the subject-matter about which they are to be examined;
- g) the documents or other property, real or personal, to be inspected;
- h) any requirement that the evidence is to be given on oath or affirmation, and any special form to be used;
- i) any special method or procedure to be followed under Article 9.

A Letter may also mention any information necessary for the application of Article 11.

No legalization or other like formality may be required.

Article 4

A Letter of Request shall be in the language of the authority requested to execute it or be accompanied by a translation into that language.

Nevertheless, a Contracting State shall accept a Letter in either English or French, or a translation

into one of these languages, unless it has made the reservation authorized by Article 33.

A Contracting State which has more than one official language and cannot, for reasons of internal law, accept Letters in one of these languages for the whole of its territory, shall, by declaration, specify the language in which the Letter or translation thereof shall be expressed for execution in the specified parts of its territory. In case of failure to comply with this declaration, without justifiable excuse, the costs of translation into the required language shall be borne by the State of origin.

A Contracting State may, by declaration, specify the language or languages other than those referred to in the preceding paragraphs, in which a Letter may be sent to its Central Authority.

Any translation accompanying a Letter shall be certified as correct, either by a diplomatic officer or consular agent or by a sworn translator or by any other person so authorized in either State.

Article 5

If the Central Authority considers that the request does not comply with the provisions of the present Convention, it shall promptly inform the authority of the State of origin which transmitted the Letter of Request, specifying the objections to the Letter.

Article 6

If the authority to whom a Letter of Request has been transmitted is not competent to execute it, the Letter shall be sent forthwith to the authority in the same State which is competent to execute it in accordance with the provisions of its own law.

Article 7

The requesting authority shall, if it so desires, be informed of the time when, and the place where, the proceedings will take place, in order that the parties concerned, and their representatives, if any, may be present. This information shall be sent directly to the parties or their representatives when the authority of the State of origin so requests.

Article 8

A Contracting State may declare that members of the judicial personnel of the requesting authority of another Contracting State may be present at the execution of a Letter of Request. Prior authorization by the competent authority designated by the declaring State may be required.

Article 9

The judicial authority which executes a Letter of Request shall apply its own law as to the methods and procedures to be followed.

However, it will follow a request of the requesting authority that a special method or procedure be followed, unless this is incompatible with the internal law of the State of execution or is impossible of performance by reason of its internal practice and procedure or by reason of practical difficulties.

A Letter of Request shall be executed expeditiously.

Article 10

In executing a Letter of Request the requested authority shall apply the appropriate measures of compulsion in the instances and to the same extent as are provided by its internal law for the execution of orders issued by the authorities of its own country or of requests made by parties in internal proceedings.

Article 11

In the execution of a Letter of Request the person concerned may refuse to give evidence in so far as he has a privilege or duty to refuse to give the evidence

- a) under the law of the State of execution; or
- b) under the law of the State of origin, and the privilege or duty has been specified in the Letter, or, at the instance of the requested authority, has been otherwise confirmed to that authority by the requesting authority.

A Contracting State may declare that, in addition, it will respect privileges and duties existing under the law of States other than the State of origin and the State of execution, to the extent specified in that declaration.

Article 12

The execution of a Letter of Request may be refused only to the extent that

- a) in the State of execution the execution of the Letter does not fall within the functions of the judiciary; or
- b) the State addressed considers that its sovereignty or security would be prejudiced thereby.

Execution may not be refused solely on the ground that under its internal law the State of execution claims exclusive jurisdiction over the subject-matter of the action or that its internal law would not admit a right of action on it.

Article 13

The documents establishing the execution of the Letter of Request shall be sent by the requested authority to the requesting authority by the same channel which was used by the latter.

In every instance where the Letter is not executed in whole or in part, the requesting authority shall be informed immediately through the same channel and advised of the reasons.

Article 14

The execution of the Letter of Request shall not give rise to any reimbursement of taxes or costs of any nature.

Nevertheless, the State of execution has the right to require the State of origin to reimburse the fees paid to experts and interpreters and the costs occasioned by the use of a special procedure requested by the State of origin under Article 9, paragraph 2.

The requested authority whose law obliges the parties themselves to secure evidence, and which is not able itself to execute the Letter, may, after having obtained the consent of the requesting authority, appoint a suitable person to do so. When seeking this consent the requested authority shall indicate the approximate costs which would result from this procedure. If the requesting authority gives its consent it shall reimburse any costs incurred; without such consent the requesting authority shall not be liable for the costs.

CHAPTER II TAKING OF EVIDENCE BY DIPLOMATIC OFFICERS, CONSULAR AGENTS AND COMMISSIONERS

Article 15

In civil or commercial matters, a diplomatic officer or consular agent of a Contracting State may, in the territory of another Contracting State and within the area where he exercises his functions, take the evidence without compulsion of nationals of a State which he represents in aid of proceedings commenced in the courts of a State which he represents.

A Contracting State may declare that evidence may be taken by a diplomatic officer or consular agent only if permission to that effect is given upon application made by him or on his behalf to the appropriate authority designated by the declaring State.

Article 16

A diplomatic officer or consular agent of a Contracting State may, in the territory of another Contracting State and within the area where he exercises his functions, also take the evidence, without compulsion, of nationals of the State in which he exercises his functions or of a third State, in aid of proceedings commenced in the courts of a State which he represents, if

- a) a competent authority designated by the State in which he exercises his functions has given its permission either generally or in the particular case, and
- b) he complies with the conditions which the competent authority has specified in the permission.

A Contracting State may declare that evidence may be taken under this Article without its prior permission.

Article 17

In civil or commercial matters, a person duly appointed as a commissioner for the purpose may, without compulsion, take evidence in the territory of a Contracting State in aid of proceedings commenced in the courts of another Contracting State, if

- a) a competent authority designated by the State where the evidence is to be taken has given its permission either generally or in the particular case; and
- b) he complies with the conditions which the competent authority has specified in the permission.

A Contracting State may declare that evidence may be taken under this Article without its prior permission.

Article 18

A Contracting State may declare that a diplomatic officer, consular agent or commissioner authorized to take evidence under Articles 15, 16 or 17, may apply to the competent authority designated by the declaring State for appropriate assistance to obtain the evidence by compulsion. The declaration may contain such conditions as the declaring State may see fit to impose.

If the authority grants the application it shall apply any measures of compulsion which are appropriate and are prescribed by its law for use in internal proceedings.

Article 19

The competent authority, in giving the permission referred to in Articles 15, 16 or 17, or in granting the application referred to in Article 18, may lay down such conditions as it deems fit, *inter alia*, as to the time and place of the taking of the evidence. Similarly it may require that it be given reasonable advance notice of the time, date and place of the taking of the evidence; in such a case a representative of the authority shall be entitled to be present at the taking of the evidence.

Article 20

In the taking of evidence under any Article of this Chapter persons concerned may be legally represented.

Article 21

Where a diplomatic officer, consular agent or commissioner is authorized under Articles 15, 16 or 17 to take evidence

- a) he may take all kinds of evidence which are not incompatible with the law of the State where the evidence is taken or contrary to any permission granted pursuant to the above Articles, and shall have power within such limits to administer an oath or take an affirmation;
- b) a request to a person to appear or to give evidence shall, unless the recipient is a national of the State where the action is pending, be drawn up in the language of the place where the evidence is taken or be accompanied by a translation into such language;
- c) the request shall inform the person that he may be legally represented and, in any State that has not filed a declaration under Article 18, shall also inform him that he is not compelled to appear or to give evidence;
- d) the evidence may be taken in the manner provided by the law applicable to the court in which the action is pending provided that such manner is not forbidden by the law of the State where the evidence is taken;
- e) a person requested to give evidence may invoke the privileges and duties to refuse to give the evidence contained in Article 11.

Article 22

The fact that an attempt to take evidence under the procedure laid down in this Chapter has

failed, owing to the refusal of a person to give evidence, shall not prevent an application being subsequently made to take the evidence in accordance with Chapter I.

CHAPTER III GENERAL CLAUSES

Article 23

A Contracting State may at the time of signature, ratification or accession, declare that it will not execute Letters of Request issued for the purpose of obtaining pre-trial discovery of documents as known in Common Law countries.

Article 24

A Contracting State may designate other authorities in addition to the Central Authority and shall determine the extent of their competence. However, Letters of Request may in all cases be sent to the Central Authority.

Federal States shall be free to designate more than one Central Authority.

Article 25

A Contracting State which has more than one legal system may designate the authorities of one of such systems, which shall have exclusive competence to execute Letters of Request pursuant to this Convention.

Article 26

A Contracting State, if required to do so because of constitutional limitations, may request the reimbursement by the State of origin of fees and costs, in connection with the execution of Letters of Request, for the service of process necessary to compel the appearance of a person to give evidence, the costs of attendance of such persons, and the cost of any transcript of the evidence.

Where a State has made a request pursuant to the above paragraph, any other Contracting State may request from that State the reimbursement of similar fees and costs.

Article 27

The provisions of the present Convention shall not prevent a Contracting State from

- a) declaring that Letters of Request may be transmitted to its judicial authorities through channels other than those provided for in Article 2;
- b) permitting, by internal law or practice, any act provided for in this Convention to be performed upon less restrictive conditions;
- c) permitting, by internal law or practice, methods of taking evidence other than those provided for in this Convention.

Article 28

The present Convention shall not prevent an agreement between any two or more Contracting States to derogate from

- a) the provisions of Article 2 with respect to methods of transmitting Letters of Request;
- b) the provisions of Article 4 with respect to the languages which may be used;
- c) the provisions of Article 8 with respect to the presence of judicial personnel at the execution of Letters;
- d) the provisions of Article 11 with respect to the privileges and duties of witnesses to refuse to give evidence;
- e) the provisions of Article 13 with respect to the methods of returning executed Letters to the requesting authority;
- f) the provisions of Article 14 with respect to fees and costs;
- g) the provisions of Chapter II.

Article 29

Between Parties to the present Convention who are also Parties to one or both of the Conventions on Civil Procedure signed at The Hague on the 17th of July 1905 and the 1st of March 1954, this Convention shall replace Articles 8-16 of the earlier Conventions.

Article 30

The present Convention shall not affect the application of Article 23 of the Convention of 1905, or of Article 24 of the Convention of 1954.

Article 31

Supplementary Agreements between Parties to the Conventions of 1905 and 1954 shall be considered as equally applicable to the present Convention unless the Parties have otherwise agreed.

Article 32

Without prejudice to the provisions of Articles 29 and 31, the present Convention shall not derogate from conventions containing provisions on the matters covered by this Convention to which the Contracting States are, or shall become Parties.

Article 33

A State may, at the time of signature, ratification or accession exclude, in whole or in part, the application of the provisions of paragraph 2 of Article 4 and of Chapter II. No other reservation shall be permitted.

Each Contracting State may at any time withdraw a reservation it has made; the reservation shall cease to have effect on the sixtieth day after notification of the withdrawal.

When a State has made a reservation, any other State affected thereby may apply the same rule against the reserving State.

Article 34

A State may at any time withdraw or modify a declaration.

Article 35

A Contracting State shall, at the time of the deposit of its instrument of ratification or accession, or at a later date, inform the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands of the designation of authorities, pursuant to Articles 2, 8, 24 and 25.

A Contracting State shall likewise inform the Ministry, where appropriate, of the following

- a) the designation of the authorities to whom notice must be given, whose permission may be required, and whose assistance may be invoked in the taking of evidence by diplomatic officers and consular agents, pursuant to Articles 15, 16 and 18 respectively;
- b) the designation of the authorities whose permission may be required in the taking of evidence by commissioners pursuant to Article 17 and of those who may grant the assistance provided for in Article 18;
- c) declarations pursuant to Articles 4, 8, 11, 15, 16, 17, 18, 23 and 27;
- d) any withdrawal or modification of the above designations and declarations;
- e) the withdrawal of any reservation.

Article 36

Any difficulties which may arise between Contracting States in connection with the operation of this Convention shall be settled through diplomatic channels.

Article 37

The present Convention shall be open for signature by the States represented at the Eleventh Session of the Hague Conference on Private International Law.

It shall be ratified, and the instruments of ratification shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

Article 38

The present Convention shall enter into force on the sixtieth day after the deposit of the third instrument of ratification referred to in the second paragraph of Article 37.

The Convention shall enter into force for each signatory State which ratifies subsequently on the sixtieth day after the deposit of its instrument of ratification.

Article 39

Any State not represented at the Eleventh Session of the Hague Conference on Private International Law which is a Member of this Conference or of the United Nations or of a specialized agency of that Organization, or a Party to the Statute of the International Court of Justice may accede to the present Convention after it has entered into force in accordance with the first paragraph of Article 38.

The instrument of accession shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

The Convention shall enter into force for a State acceding to it on the sixtieth day after the deposit of its instrument of accession.

The accession will have effect only as regards the relations between the acceding State and such Contracting States as will have declared their acceptance of the accession. Such declaration shall be deposited at the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands; this Ministry shall forward, through diplomatic channels, a certified copy to each of the Contracting States.

The Convention will enter into force as between the acceding State and the State that has declared its acceptance of the accession on the sixtieth day after the deposit of the declaration of acceptance.

Article 40

Any State may, at the time of signature, ratification or accession, declare that the present Convention shall extend to all the territories for the international relations of which it is responsible, or to one or more of them. Such a declaration shall take effect on the date of entry into force of the Convention for the State concerned.

At any time thereafter, such extensions shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

The Convention shall enter into force for the territories mentioned in such an extension on the sixtieth day after the notification indicated in the preceding paragraph.

Article 41

The present Convention shall remain in force for five years from the date of its entry into force in accordance with the first paragraph of Article 38, even for States which have ratified it or acceded to it subsequently.

If there has been no denunciation, it shall be renewed tacitly every five years.

Any denunciation shall be notified to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands at least six months before the end of the five year period.

It may be limited to certain of the territories to which the Convention applies.

The denunciation shall have effect only as regards the State which has notified it. The Convention shall remain in force for the other Contracting States.

Article 42

The Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands shall give notice to the States referred to in Article 37, and to the States which have acceded in accordance with Article 39, of the following

- a) the signatures and ratifications referred to in Article 37;
- b) the date on which the present Convention enters into force in accordance with the first paragraph of Article 38;
- c) the accessions referred to in Article 39 and the dates on which they take effect;
- d) the extensions referred to in Article 40 and the dates on which they take effect;
- e) the designations, reservations and declarations referred to in Articles 33 and 35;
- f) the denunciations referred to in the third paragraph of Article 41.

In witness whereof the undersigned, being duly authorized thereto, have signed the present Convention.

Done at The Hague, on the 18th day of March, 1970, in the English and French languages, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Government of the Netherlands, and of which a certified copy shall be sent, through the diplomatic channel, to each of the States represented at the Eleventh Session of the Hague Conference on Private International Law.

Fylgiskjal 2.

Fyrirvarar.

Í samræmi við 1. mgr. 33. gr. samningsins undanskilur Ísland ákvæði 2. mgr. 4. gr. samningsins þannig að ekki verður tekið við réttarbeiðnum sem ritaðar eru á frönsku eða þýðingum á það tungumál.

Í samræmi við 8. gr. samningsins lýsir Ísland því yfir að starfsmenn dómstóla hjá yfirvaldi annars samningsríkis sem beiðni kemur frá megi vera viðstaddir þegar réttarbeiðni er framkvæmd, að undangenginni heimild sem veitt er af dóms- og kirkjumálaráðuneytinu.

Í samræmi við 2. mgr. 15. gr. samningsins lýsir Ísland því yfir að sendierindreki eða ræðiserindreki megi aðeins afla sönnunargagna samkvæmt heimild sem veitt er af dóms- og kirkjumálaráðuneytinu eftir umsókn sem lögð er fram af honum eða á hans vegum.

Í samræmi við 23. gr. samningsins lýsir Ísland því yfir að það muni ekki framfylgja réttarbeiðnum sem eru sendar til að afla sönnunargagna af því tagi sem í „common law“ réttarkerfum er þekkt sem „pre-trial discovery of documents“.

Reservations.

In accordance with Article 33, paragraph 1, of the Convention, Iceland excludes the application of paragraph 2 of Article 4 of the Convention to the effect that Letters of Request in the French language or translations into that language will not be accepted.

Iceland declares, in accordance with Article 8 of the Convention, that members of the judicial personnel of the requesting authority of another Contracting State may be present at the execution of a Letter of Request if prior permission has been granted by the Ministry of Justice and Ecclesiastical Affairs.

In accordance with Article 15, paragraph 2, of the Convention, Iceland declares that evidence may be taken by a diplomatic officer or consular agent only if permission to that effect has been given by the Ministry of Justice and Ecclesiastical Affairs upon application made by him or on his behalf.

In accordance with Article 23, Iceland declares that it will not execute Letters of Request issued for the purpose of obtaining pre-trial discovery of documents as known in Common Law countries.